

Anyám csak mosolygott, mintha nem értené, mit mond, ő nem is lenne az utcán. A villamosra lebegve szállt fel, karját széttartotta, eltolta az izzadó, bűdös testeket magától, nem nézett ki az ablakon, felszegte a fejét, sírt.

Apámat felbőszítette a látvány, arra gondolt, hogy anyám biztosan megbolondult, az ő élete ettől a perctől kezdve ismétlődő zajokról, csörgésekről, éjjeli sikításokról fog szólni.

– Gyere, leszállunk!

Apám gyöngéden megfogta anyám könyökét, a másik kezében engem vitt, sóhajtott, azt gondolta, így illik búcsút venni.

